

Heel lang geleden woonde er een vrouw in Kalenberg op Noord 27, en die vrouw had een grote bruine Geit, die Dora heette, naar haar helderziende grootmoeder.
Doordat de vrouw veel van haar grootmoeder hield, hield ze ook extra veel van deze geit.
Ze bestudeerde Dora's tred door de kleine tuin om het huis.
Dora stond aan een pin en als ze trek kreeg hing zij op haar achterpoten en rekte zich zo ver mogelijk uit zodat ze bij die ene roos of bij die ene niets waardige halm kon komen, om juist die tussen haar fijne lippen vol overgave te vermalen.
Daar waar zij bijna niet of net wel bij kon, daar lag haar hartstocht.

Vooraf

Jur komt voor petjes, de winter is nog niet voorbij...

Onze voorkamer verandert in een mum van tijd in een North Beach, ik verbeeld me zelfs even dat ik ons pleintje zie bewegen.

Op 29 mei wordt het thuishaven vlaggetje gestreken en de North Beach vlag gehesen.

Stavoren, zes bootjes, we kruipen bij elkaar op wankelende stoelen, om even op de wal te zitten.
Het gevoel kruipt rond dat we dan misschien wel niet hetzelfde bloed hebben, maar wel hetzelfde bootje.
Dat is niet hetzelfde als familie maar er zijn overeenkomsten.
De warme clash van even de toppen van vrijheid samen te beleven.
Jur praat de eerste palaver vol gegevens.

De pandemie geeft het op, de tocht der tochten gaat beginnen. Stavoren, Harlingen, Terschelling, Ameland, Lauwersoog, NOORDPOLDERZIJL.

Ochtend. De slapende bootjes, allemaal verschillend: met regenscherm, met open of dichte luiken, maar vooral met al die stellen op eigen manier in hun kooien opgeborgen.
Maar klokslag 8.15 is er actie, voor- en achterdek bemand. Touwen los, zeilen paraat....
De wind is goed.

Met gespreide vleugels kabbelen we achter elkaar het gat uit, flottielje de Parel, de Kuum, de Windroos, Madame Rosa, de Schone Waardin en IJsvink.

We worden overmand door een hoos IJsselmeervliegjes “dogfly”, die geen enkele overlevingsstrategie lijken te hebben.

Ze fladderen moedeloos en blijven overal uitgeput hangen, meer dood dan levend.

Jur haalt de zeilen naar beneden. Op tijd in de sluis van Kornwerderzand, betekent stroom mee en die kunnen we goed gebruiken, nu de wind een blokje omgaat.

De sluis.

Alle bootjes in één “huis”.

Buiten de sluisdeuren subiet de zeilen hijsen, met de bootjes over de Boontjes.

We hebben geen minuut te verliezen. Wantij's in aantocht.

Het wad ruikt fijn, geen vliegje te makke.....

Harlingen, de tweede palaver om half vier op De Schone Waardin.

Bedoeling 8.15 voor en achter, 5 voor half 9 brug.

1 In Harlingen waakt de leeuw over de North Beach vloot

Neeee, de brug draait niet mist slecht zicht, allemaal weer op de plaats terug de haven in.

Een hele dag cadeau in mooi Harlingen met de wakende leeuwen met hun satanische blik.

Er zijn ook nog vliegjes weg te poetsen en ieder voor zich.

De volgende ochtend gewekt door knallend onweer en een plens bui maar de schipper van de dag Albert, laat weten dat het een mooie tocht zal worden en dat de regen verdwijnt.

Helaas de windroos haakt af, vanwege familie festiviteiten, maar met 5 sputteren en wachten voor de brug. Geert zwaait ons uit.

Ook deze keer kan alleen God zien dat we een flottielje van 5 zijn, mijn hoofd draait alle kanten uit maar geen een keer zie ik er 5, en soms zelfs geen 1.

Toch is de beschutting van de groep voelbaar en mn eigen schipper prevelt voor zich uit en zoekt z'n eigen gang over het grote wad. Ruimte genoeg.

Sprookjesachtig komen we in een lange sliert aan het eind van de Terschellinger haven terecht.

Godeju wat n mooi eiland en wat n mooi weer. We besluiten 1 dag te pikken van het Ameland verblijf. In Ameland geen stroom .

3e palaver, de schipper van de dag zit bij mij aan boord.
Het zal een onverstoorbare zeildag worden. Dankzij wind en stroom.

2 *Vroeg vertrek van Terschelling*

3 *Naar het Oosterom*

4 Zeehonden in de Blauwe Balg

4e palaver, de IJsvink, Ben en Joke die meedelen niet mee te gaan naar Noordpolderzijl en in Lauwersoog ons flottielje gaan verlaten.

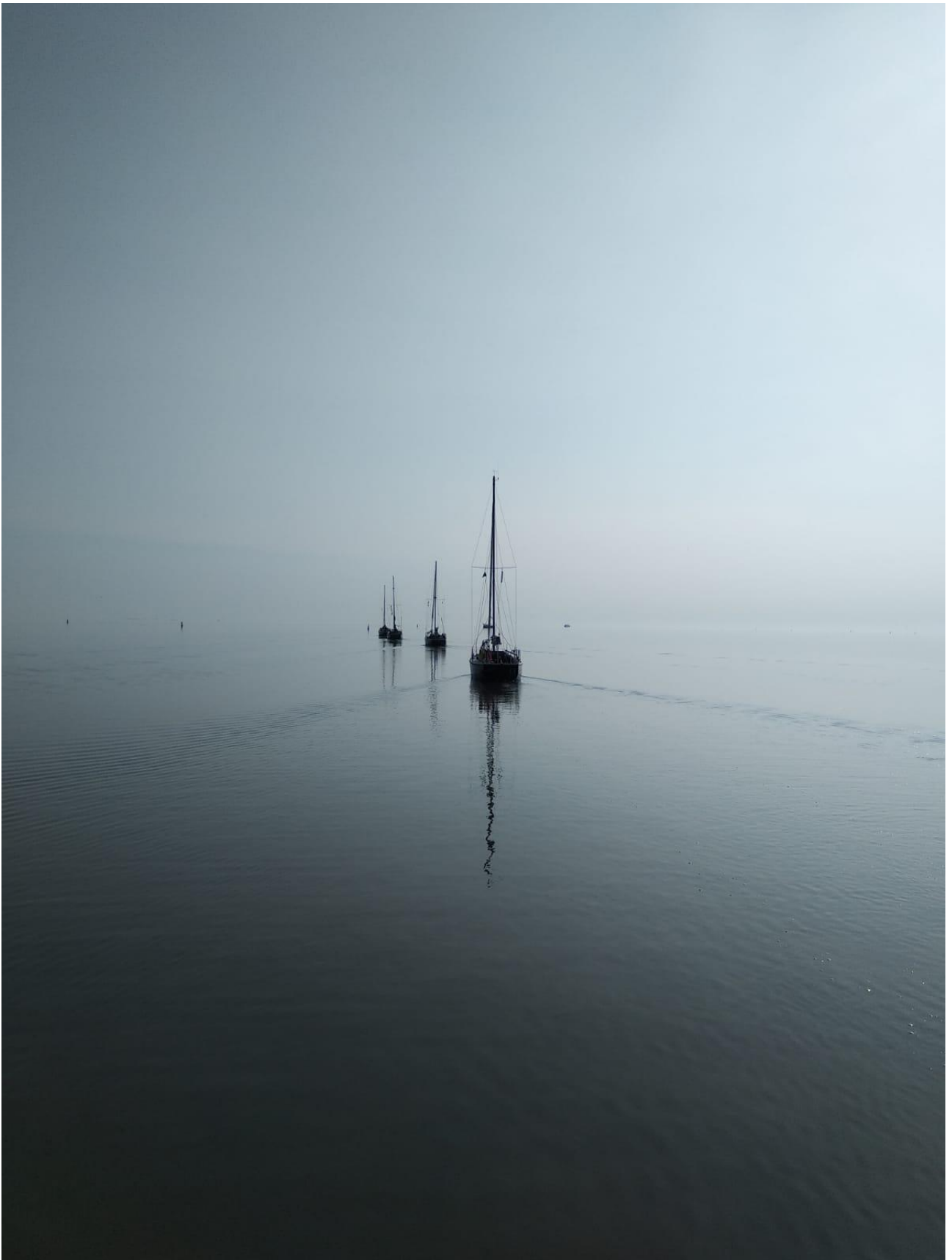
7.15, voor en achter los.

Het is zo broos het wad met het sliertje northbeachbootjes achter elkaar, geen sprake van de vleugels spreiden, maar vredig tuffen we achter elkaar weg bij de eilanden.

Van zuider tot spruit en afsnijden en achterblijvers en verkenners naar zeehond en Noordzee.

Mist en wind van alle kanten.

De toerzeilers zeggen dat het zich oplost, echt waar.

5 *Een sliertje North Beaches*

De manier waarop ze dit zeggen, weet je meteen dat de mist meeluistert en fluistert dat ze moeten verdwijnen.

De zeilen blijven veilig in hun windsels.

En ja, de zeehonden zijn ook verwittigd dat de stoet er aan komt pruttelen, ze zwemmen zichtbaar achter de boeien.

Alleen op de wereld en toch niet, het spanningsveld tussen hemel en zee en de kleine bootjes die zich drijvende houden met een paar mensen erop.

IJsvink draait eruit en zet tegen wil en dank z'n zeilen op.

Even dansen ipv pruttelen, Kuum volgt een pas de deux.

Het bestuur zet de tocht onverbiddelijk voort.

Palaver 5

De Tadorna met Ronald en Jacqueline.

Zij weten van Noordpolderzijk en zullen ons voorgaan.

2 wantijen en er wordt misschien geschoten.

De spanning van de geit in de North Beach, is voelbaar.

Vandaag komt ie ergens, krijgt ie iets, ongekends.

Het is zo stil op het water dat de knetterende dieseltjes als onweer klinken.

We moeten van Ronald duizenden slingerbochtjes maken en zoveel zeehonden en kleine zeehondjes heeft de geit ook nog nooit gezien.

Eigenlijk zijn het allemaal kwajongens, mompelt mijn kapitein.

De geit is op het wad ipv in de weide, en op het wad moet je erg opletten, daar houdt de geit van.

De groene tonnen en staken rechts, het wordt steeds ondieper, in het midden blijven

3.6

2.6

2.5

2.4,

2.3

Een van ons vast

Tweede van ons vast

Derde van ons vast

Iedereen weer los,

6 *De aanloop naar Noordpolderzijl*

Met een scherpe draai tegen de stroom, aan het einde van de geul komen we one by one aan de kant en worden we opgevangen door een jonge gebruide Tarzan.

Opeens liggen we weer in de rij en hapt de geit met haar fijne snoetje...het wijdse.... de kleuren... zo fijn en mals als nog nooit eerder.

Het vermalen kan beginnen.

“het insigne is behaald.... “

Een droom die uitkomt, een droom die begint bij een einde.

Bij de steigerborrel zonder steiger zijn de verhalen dieper, langer, de stille vreugde waait om onze oren.

Verhalen als roerselen ...

Ver van de bewoonde wereld...

Waar vreugde en verdriet mogen stromen, waar je je eigenste ziel mag laten spreken.....

Achter de dijk blijkt het zielehoes te liggen, we hadden het kunnen weten.....

7 *Tussen de kwelders*

Jet

8 *De bijna droogvallende haven van Noordpolderzijl*

9 *Avondstemming Noordpolderzijl*